

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/179/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717207738
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5717207738.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobkyne: G. C., rod. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom AK JUDr. Repáň a partneri, s. r. o., so sídlom M. R. Štefánika 25, Martin, IČO: 50 711 776, proti žalovanému: N. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXX, zastúpenému splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, advokátkou so sídlom A. R. XX, N., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5C/19/2017-258 zo dňa 03. júla 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaný má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 5C/19/2017-258 zo dňa 03. 07. 2019 žalobu žalobkyne zamietol a žalovanému priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 04. 05. 2017 domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou rodinného domu a pozemkov v k. ú. L., okres N., vedených na LV č. XX, a to KN-C parcely č. 201, 202 a rodinného domu súpisné číslo XX, postaveného na parcele KN-C č. 201 v podiele 1-iny, ktorý podiel darovacou zmluvou zo dňa 05. 11. 2003 darovala žalovanému. V darovacej zmluve v článku V. v treťom odseku prevzal žalovaný ako obdarovaný záväzok, podľa ktorého jej mal poskytnúť primerané doživotné bezodplatné zaopatrenie, v prípade potreby zabezpečiť stravovanie v nemocnici a v starobe lekársku a osobitnú starostlivosť a po smrti vystrojiť slušný pohreb. Tento záväzok si žalovaný neplnil a správal sa k nej v hrubom rozpore s dobrými mravmi, a to od decembra 2013. Po prepustení z nemocnice, kde bola hospitalizovaná dňa 09. 04. 2013, jej ako matke neposkytol žiadnu pomoc ani starostlivosť a dal podnet na trestné konanie pre podozrenie zo spáchania zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona, zo spáchania ktorého bola podozrivá ona, čo sa nakoniec nepreukázalo. Vzhľadom na uvedené vyzvala žalovaného podľa § 630 Občianskeho zákonníka na vrátenie daru.

Žalovaný považoval žalobu v celom rozsahu za neopodstatnenú a žiadal ju zamietnuť.

Súd mal v konaní z darovacej zmluvy zo dňa 05. 11. 2003 preukázané, že žalobkyňa ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. L. na LV č. XX v podiele 1-ice darovala svoj spoluvlastnícky podiel svojim synom N. C. a N. C., každému po 1-ine. Žalobkyňa sa domáhala určenia vlastníckeho práva na základe toho, že uplatnila vrátenie daru voči žalovanému. Dôvod vrátenia daru vymedzila tým, že žalovaný si neplnil povinnosti vyplývajúce z darovacej zmluvy a nestaral sa o ňu ako o matku, ktorá mu darovala spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti a ďalším dôvodom bolo podanie

podnetu na začatie trestného stíhania, kedy ju obvinil zo sfaľšovania podpisu na úverovej zmluve s I. C. C..

Súd vo veci rozhodol aplikujúc ust. § 630 Občianskeho zákonníka a žalobu žalobkyne zamietol, keď dôvody uvedené žalobkyňou nepovažoval za dôvody, ktoré by odôvodňovali rozhodnúť o vrátení daru žalovaným žalobkyňi. Súd nemal v konaní preukázané, že by žalobkyňa bola odkázaná na konkrétnu pomoc žalovaného. Žalovaný nežije v spoločnej domácnosti, resp. v spoločnom rodinnom dome so žalobkyňou od roku 2014, kedy sa odsťahoval z domu so svojou manželkou a synom pre nezhody, ktoré v rodine nastali. Pokiaľ išlo o starostlivosť o žalobkyňu zo strany žalovaného, súd nemal preukázané, že by žalobkyňa vyžadovala nevyhnutnú starostlivosť, pokiaľ išlo o zabezpečenie jej bývania, starostlivosti bežnej alebo zdravotnej. Taktiež nemal preukázané, že by žalobkyňa požiadala žalovaného o poskytnutie starostlivosti, ak by jej tento nárok vyplynul z uzavretej darovacej zmluvy. Žalobkyňa nerušene užíva nehnuteľnosť, ktorá je v spoluvlastníctve žalovaného bez úhrady za bývanie tak, ako jej to vyplýva z darovacej zmluvy - právo doživotného bezodplatného užívania prevádzaných nehnuteľností.

Pokiaľ išlo o trestné konanie, na ktoré poukázala žalobkyňa ako dôvod pre vrátenie daru, súd mal preukázané, že dňa 18. 03. 2015 bolo právnou zástupkyňou žalovaného podané oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že mohlo dôjsť k spáчанию trestného činu. Vec sa týkala zmluvy uzavretej s I. C. C. č. 2440644 4 07 zo dňa 28. 03. 2012, kedy žalovaný tvrdil, že takúto zmluvu nepodpísal. V uvedenom oznámení žiadnym spôsobom nebola ako podozrivá zo spáchania trestnej činnosti uvedená matka žalovaného. V konaní, ktoré bolo na základe žaloby podanej I. C. C. voči žalovanému ako ručiteľovi na úverovej zmluve mal súd zároveň preukázané, že na tejto úverovej zmluve nie je podpis žalovaného.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e), f), h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Žalobkyňa nepovažovala záver súdu, že v správaní sa žalovaného voči nej nie sú dané dôvody hrubého porušenia dobrých mravov odôvodňujúce aplikáciu ust. § 630 Občianskeho zákonníka, za správny. Zotrvála na názore prezentovanom v žalobe o neprípustnosti správania sa žalovaného, ktoré bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný obdržal od nej dar, pri ktorom sa zaviazal k osobnému záväzku poskytovať jej pomoc v chorobe a starobe. Skutočnosť že je starou osobu nie je možné spochybníť, rovnako nie je možné spochybníť jej pomoc pri podnikaní žalovaného a financovaní vecí potrebných pre domácnosť spôsobom brania úverov za asistencie žalovaného a jeho brata. Tento spôsob trval až do roku 2014 a boli tak nadobudnuté aj veci, ktoré si syn zo spoločnej domácnosti zobral. Tieto skutočnosti neboli pre súd podstatné. Žalovaný až do času uzavretia manželstva participoval na všetkých úveroch a tiež sa podieľal na ich splácaní, čím potvrdzoval svoj súhlas s ich zobraťím. Je preto podľa nej nepochopiteľné stanovisko súdu, že žalovaným realizovaný postoj, ktorý sa odmietol naďalej podieľať na úhrade úverov, nedosahuje intenzitu hrubého porušenia dobrých mravov. V rozsudku nie je možné nájsť vysvetlenie a logické úvahy, ktoré k takémuto záveru súd viedli. Ak súd operuje so starostlivosťou iba vo vzťahu k pomoci v chorobe a starobe, takto zúžený výklad je podľa žalobkyne nesprávny.

Súd intenzitu posúdil ako nedostatočnú na naplnenie ust. § 630 Občianskeho zákonníka, opomenul však vyhodnotiť, že pomoc je potrebná v každej chúlостivej situácii a splácanie úverov v takej výške a u osoby v takom veku nie je možné hodnotiť inak ako nezodpovedné a hrubo porušujúce dobré mravy, tiež za neposkytnutie potrebnej pomoci. O zobraťí úverov mali obe strany vedomosť a na ich splácaní sa mali podieľať až do ich úplného splatenia. Ani odstúpenie od tejto dohody nepovažoval súd za zreteľa hodnú skutočnosť pre posúdenie správania sa žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Ak sa strana žalovaného snažila poukázať na zúženie problému iba na neposkytnutie pomoci v chorobe a starobe, tak počas celého konania bol vznášaňý apel z jej strany aj na neposkytnutie pomoci v rovine nesplácanie zobraťých úverov. Nie je možné pri rozhodnutí opomenúť túto skutočnosť, keď ust. § 630 Občianskeho zákonníka má na zreteli všeobecnú starostlivosť, aj bez podpísania osobného záväzku vymedzeného v darovacej zmluve a stav absolútnej ignorácie jej ako matky, ktorá zabezpečovala prospech pre svoje deti, pri postoji, ktorý bol v konaní preukázaný, nie je možné hodnotiť inak ako hrubé porušenie dobrých mravov.

Dobré mravy boli podľa žalobkyne porušené nielen vo vzťahu k nej, ale aj vo vzťahu k bratovi žalovaného, kedy boli všetci dohodnutí, že úvery budú splácať spoločne, avšak žalovaný túto dohodu dodržiaval len do uzavretia manželstva.

Žalobkyňa nesúhlasila ani s posúdením konania žalovaného v súvislosti s trestným stíhaním, v rámci ktorého ju žalovaný označil ako možného páchatela podvodu. Neobstojí podľa nej vysvetlenie, že trestné oznámenie podával na neznámeho páchatela, keď žalovaný o snahe zobrať úver vedel, dokonca zabezpečoval potvrdenie o príjme a výpoveďou starostu bol usvedčený, že sa v daný deň nachádzal na obecnom úrade a že podpis na listinu vlastnoručne urobil žalovaný. Súd svedeckú výpoveď starostu nevyhodnotil a túto skutočnosť nezdôvodnil. Prítomnosť na úrade by mohla potvrdiť aj pracovníčka obecného úradu, týmto smerom súd dokazovanie zamietol. Súd odmietol vykonať tieto dôkazy, i keď sa javia ako potrebné a mohli priniesť iné hodnotenie veci. Súd vychádzal zo znaleckého posudku, v ktorom bolo konštatované, že podpis na úverovej zmluve nie je žalovaného, malo sa však vykonať skúmanie viacerých podpisov na žalovaným realizovaných listinách, súd tento smer dokazovania opäť neumožnil. Nevykonaním navrhované dokazovanie a poškodil ju na jej právach. Súd sa nechcel zapodievať otázkou možnej zmeny písma žalovaného a neurobil nič na preverenie spisového materiálu k poskytnutiu úveru z I. C. C.. Rozsudok preto považuje za predčasný, na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu, z ktorého dôvodu je nezákonný.

Žalobkyňa napokon poprela tvrdenie, že priznala, že podpis žalovaného napodobnila, ktoré tvrdenie si súd osvojil. Konštatovala, že šetrenie v tejto veci robili kamaráti žalovaného, ktorým nikdy takéto tvrdenie neuviedla. Žalovaný robil elektrikú na dome jedného z nich, preto má podozrenie, že jej vyjadrenie je nesprávne zachytené a nezodpovedá skutočnosti. Tento stav tvrdení sa skúma vo vedenom trestnom stíhaní. Nikde nie je listina, na ktorej by bolo toto tvrdenie odobrené jej podpisom. Odôvodnenie rozsudku týmto argumentom je preto neopodstatnené a nepravdivé.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Poukázal na dôvody, ktoré boli uvedené v žalobe - neposkytnutie pomoci a starostlivosti po prepustení žalobkyne z Univerzitnej nemocnice Martin dňa 09. 04. 2013 a podanie trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania zločinu úverového podvodu a prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, zo spáchania, ktorých bola podozrivá žalobkyňa a na skutočnosť, že v priebehu konania žalobkyňa svoju žalobu nezmenila. Súd preto mohol posudzovať len tieto dva dôvody a nie ďalšie dôvody, ktoré žalobkyňa s právnym zástupcom uvádzali neskôr.

Pokiaľ ide o podané trestné oznámenie, toto nepredstavuje konanie hrubo porušujúce dobré mravy, i keď sa opodstatnenosť podnetu na trestné stíhanie nepreukáže. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 53/2006.

Ďalší dôvod - neposkytnutie pomoci a starostlivosti po prepustení z nemocnice je podľa žalovaného vymyslený. Uviedol, že v darovacej zmluve sa zaviazal poskytovať žalobkyňu primerané doživotné bezodplatné zaopatrenie, najmä v prípade potreby poskytovať jej stravovanie, v nemoci a v starobe jej zabezpečiť lekársku i osobnú starostlivosť a po smrti jej vystrojiť slušný pohreb. V súčasnej dobe sa však žalobkyňa nenachádza v takom osobnom a zdravotnom rozpoložení, že by intenzívnu starostlivosť potrebovala a doposiaľ sa od neho ani potreby zaopatrovania nedomáhala. To, že bez rozmyslu a náležitej opatrnosti žalobkyňa vstupovala do záväzkových vzťahov a brala si pôžičky, o ktorých musela vopred vedieť, že ich nemá z čoho vrátiť, nemôže ísť na jeho ujmu. On má tri pôžičky, ktoré riadne spláca, o žiadnych ďalších záväzkoch, v ktorých by mal figurovať, nemá vedomosť.

Poukázal tiež na to, že žalobkyňa dňa 06. 08. 2014 v konaní č. ORPZ-MT-PKP5-597-002/2014 výslovne potvrdila pred orgánmi činnými v trestnom konaní, že žiadala o poskytnutie úveru, pričom na úverovej zmluve ho bez jeho vedomia uviedla ako ručiteľa a zabezpečila jeho overený podpis bez jeho vedomia na Obecnom úrade v L.. Tiež poukázal na to, že súdna znalkyňa v znaleckom posudku zo dňa 07. 05. 2018 dospela k záveru, že podpis ručiteľa nie je jeho pravým podpisom, čo bolo predmetom skúmania vo veci Okresného súdu Martin sp. zn. 5Csp/53/2017.

4. Žalobkyňa na vyjadrenie žalovaného nereagovala.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie žalobkyne bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd, po oboznámení sa s obsahom spisu, napadnutého rozsudku, odvolania žalobkyne a vyjadrenia žalovaného konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci v

dostatočnom rozsahu, spôsobom zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku riadne zaoberal všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné, z jeho odôvodnenia sú zrejmé i úvahy, ktoré súd viedli k zamietnutiu žaloby, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p. Odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu správania sa žalovaného, ktoré podľa žalobkyne odôvodňovalo postup podľa § 630 Občianskeho zákonníka, ktoré však ani podľa odvolacieho súdu nedosahuje charakteristiku hrubého porušenia dobrých mravov.

8. Žalobkyňa hrubé porušenie dobrých mravov, a teda dôvod pre vrátenie daru, videla v neposkytovaní jej pomoci a starostlivosti zo strany žalovaného ako syna a v skutočnosti, že sa na základe podnetu žalovaného voči nej viedlo trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania zločinu úverového podvodu.

9. V zmysle ust. § 630 Občianskeho zákonníka sa darca môže domáhať vrátenia daru, ak obdarovaný hrubo porušuje dobré mravy, a to správaním sa voči darcovi alebo členom jeho rodiny. Pre naplnenie podmienok ust. § 630 Občianskeho zákonníka nepostačuje prostý, obyčajný rozpor konania obdarovaného s dobrými mravmi, ale toto konanie musí mať povahu „hrubého“ rozporu s dobrými mravmi. Občiansky zákonník bližšie nešpecifikuje dobré mravy, ani neuvádza čo sa považuje za hrubé porušenie dobrých mravov. Teória a súdna prax zhodne považujú za dobré mravy pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku (viď napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 55/2011). Hrubým porušením možno rozumieť porušenie značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, a to či už fyzickým násilím, hrubými urážkami, neposkytnutím potrebnej pomoci a pod.

10. Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky v minulosti jasne a zrozumiteľne vyjadril názor, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov (3Cdo 191/1996). Pri posudzovaní konkrétneho správania sa treba vychádzať z toho, či ide o porušenie dosahujúce značnú intenzitu alebo ide o porušovanie sústavné, ktoré svojím trvaním, priebehom, váhou a pôsobením nadobudlo povahu hrubého porušenia. Toto negatívne správanie musí sa prejavovať objektívne, nepostačuje iba subjektívny pocit a úsudok darcu.

11. Vychádzajúc z uvedeného, vyhodnotiac okolnosti prejednávanej veci, sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nenaplnení podmienok pre vrátenie daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka z dôvodov vymedzených žalobkyňou.

12. V súvislosti s dôvodom spočívajúcim v neposkytnutí starostlivosti žalobkyňi zo strany žalovaného nemal súd prvej inštancie preukázané, že by žalobkyňa bola na poskytovanie starostlivosti zo strany inej osoby odkázaná. Svoje závery v tomto smere súd prvej inštancie náležite uviedol v bode 15. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré závery odvolací súd považuje za správne a v celom rozsahu na tieto závery odkazuje.

13. Odvolací súd nesúhlasí s názorom žalobkyne, že pod neposkytnutím starostlivosti, či potrebnej pomoci, dosahujúcim povahu hrubého porušenia dobrých mravov je potrebné chápať i nepodieľanie sa na splácaní úverov darcu, keď v konaní nebolo preukázané, že by sa žalobkyňa úverovo zadlžovala pod tlakom žalovaného. V nadväznosti na uvedené odvolací súd k argumentácii žalobkyne ohľadne neposkytnutia pomoci pri splácaní úverov zároveň dodáva, že žalobkyňa ako dôvod pre vrátenie daru uviedla neposkytovanie starostlivosti zo strany žalovaného a podanie trestného oznámenia, na základe ktorého sa voči nej vedie trestné stíhanie, nie i nepodieľanie sa na splácaní jej úverov. Je potrebné si uvedomiť, že vzhľadom na účinky, ktoré právny úkon smerujúci k vráteniu daru zakladá, je k jeho platnosti z hľadiska jeho určitosti nevyhnutné, aby v ňom darca celkom zreteľne a jednoznačne uviedol tie konkrétne skutočnosti, v ktorých vidí hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným voči nemu alebo

členom jeho rodiny. Práve skutkové okolnosti uvedené darcom vo výzve alebo v žalobe sú predmetom dokazovania a tiež posudzovania z hľadiska, či došlo k naplneniu predpokladov, za ktorých sa darca môže domáhať vrátenia daru. Nepodielanie sa žalovaného na úhrade úverov žalobkyne preto nebolo pre rozhodnutie súdu v danom prípade relevantné, napriek tomu sa súd prvej inštancie vysporiadal i s touto skutočnosťou, pričom jeho závery v tomto smere sú logické a správne.

14. Ako správny odvolací súd vyhodnotil i záver súdu prvej inštancie, že dôvodom pre vrátenie daru nie je ani trestné konanie pre skutok, zo spáchania ktorého je podozrivá žalobkyňa, ktoré začalo na základe trestného oznámenia zo strany žalovaného (bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

15. Vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 53/2006 (R 56/2010) nemožno za hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka považovať podanie neopodstatneného podnetu na začatie trestného stíhania darcu, keď v čase podania podnetu zo strany žalovaného ako obdarovaného existovali dôvodné pochybnosti svedčiacie porušeniu jeho práv, ochrany ktorých sa domáhal. Uvedené vyplýva zo znaleckého posudku podaného v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5Csp/53/2017, v zmysle ktorého podpis žalovaného ako ručiteľa na zmluve nie je podpisom žalovaného (viď bod 8. a 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku) i z úradného záznamu o podaní informácie podľa § 17a zákona č. 171/1993 Z. z. vo veci č. ORPZ-MT-OKP5-597-002/2014 zo dňa 06. 08. 2014, podľa ktorého žalobkyňa uviedla, že bez vedomia syna uzatvorila zmluvu s I. C. C., kde žalovaného uviedla ako ručiteľa. Žalobkyňa uvedené v odvolaní síce rozporovala, namietajúc, že šetrenie v tejto veci robili kamaráti žalovaného, ktorým takéto skutočnosti neuviedla, na úradnom zázname je však uvedený i podpis žalovanej ako osoby, ktorá informáciu podala.

16. Ako nedôvodnú napokon odvolací súd vyhodnotil i námietku žalobkyne vo vzťahu k zamietnutiu jej návrhu na doplnenie dokazovania. Civilný sporový poriadok ukladá stranám konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd však nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 C. s. p.), nie strán konania. Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom (stranou) nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi (strane) možnosť konať pred súdom (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 262/2009, 3Cdo 50/2008, či R 37/1993). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 64/97 konštatoval, že do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré účastník (strana) konania pred všeobecným súdom navrhol, nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci sudcovi a súdu umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý stranou konania navrhovaný dôkaz, je však jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

17. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 03. 07. 2019 návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania výsluchom svedka K. V. zamietol, pričom svoj postup a úvahy v tomto smere riadne odôvodnil aj v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 14. odôvodnenia). Odvolací súd sa s uvedeným rozhodnutím, ako aj jeho dôvodmi stotožňuje.

18. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, keď súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania zároveň správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 C. s. p., ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, a to v celom rozsahu, preto mu súd voči žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodol súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)